

Aby mohol vpisovať do nášho srdca

PREZIDENT HENRY B. EYRING

Prvý radca v Prvom predsedníctve

Rodičia majú učiť svoje deti, aby sa modlili. Dieťa sa učí z toho, čo rodičia robia a čo hovoria. Dieťa, ktoré vidí ako jeho matka či otec prechádzajú cez životné skúšky s vrúcnuou modlitbou k Bohu, a potom počuje úprimné svedectvo, že ju Boh zodpovedal v láskavosti, si zapamätá, čo videlo a počulo. Keď prídu skúšky, táto osoba bude pripravená.

O nejaký čas, keď deti budú mimo domova a rodiny, bude modlitba poskytovať ten ochranný štít, ktorý by každý rodič veľmi chcel, aby mali. Lúčenie môže byť ťažké, hlavne keď rodič a dieťa vedia, že sa asi dlho nebudú vidieť. Mal som túto skúsenosť so svojim otcom. Rozlúčili sme sa v New Yorku na rohu ulice. Prišiel tam za prácou. Ja som tade prechádzal, keď som cestoval niekde inde. Obaja sme vedeli, že sa pravdepodobne nikdy nevrátim, aby som opäť žil so svojimi rodičmi pod jednou strechou.

Bol snečný deň, okolo obeda, ulice boli plné áut a chodcov. Na tomto rohu bol semafor, ktorý zastavoval autá vo všetkých

smeroch na niekoľko minút. Svetlo sa zmenilo na červené; autá zastali. Dav chodcov rýchlo opustil obrubníky, pohybujúc sa každým smerom, vrátane šikmo cez križovatku.

Prišiel čas lúčenia a ja som začal prechádzať cez cestu. Zastal som takmer v jej strede, ľudia sa ponáhľali popri mne. Otočil som sa späť. Namiesto toho, aby sa posúval s davom, stál môj otec stále na rohu ulice a pozeral sa na mňa. Zdal sa mi osamotený a hádam i trochu smutný. Chcel som ísť naspäť k nemu, ale uvedomil som si, že sa zmení svetlo a tak som sa otočil a pridal do kroku.

O mnoho rokov neskôr som sa s ním rozprával o tom okamihu. Povedal mi, že som si nesprávne prečítal jeho tvár. Povedal, že nebol smutný; bol znepokojený. Videl ako sa otáčam späť, ako keby som bol malý chlapec, neistý a hľadajúci uistenie. Vtedy, keď už mal o mnoho rokov viac, mi povedal, že myšlienka v jeho mysli bola takáto: „Bude v poriadku? Naučil som ho dost? Je pripravený na to, čo na neho čaká?“

Na mysli mal viac ako len myšlienky. Z

toho čo som videl, som vedel, že mal pocity vo svojom srdci. Túžil po tom, aby som bol v bezpečí a ochránený. Počul som a cítil túto túžbu v jeho modlitbách–a dokonca viac v modlitbách mojej matky–počas všetkých tých rokov, čo som s nimi žil. Poučil som sa z toho a zapamätal si to.

Záležitosť srdca

Modlitba je záležitosťou srdca. Učili ma viac než len pravidlá toho ako sa modliť. Od mojich rodičov a z učenia Spasiteľa som sa naučil, že nášho Nebeského Otca musíme osloviť v úctivom jazyku modlitby. „Otče náš ... v nebesiach. Posväť sa meno Tvoje“ (Matúš 6:9) Vedel som, že nikdy neberieme Jeho posvätné meno nadarmo–nikdy. Viete si predstaviť ako to ublíži modlitbám dieťaťa, keď počuje ako rodič znevažuje meno Božie? Takéto ublíženie tým najmenším poniesie hroznú následky.

Naučil som sa, že je dôležité, aby som vzdával vďaka za požehnania a požiadal o odpustenie. „A odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame viníkom svojim“ (Matúš 6:12). Naučil som sa, že žiadame o to, čo potrebujeme a modlíme sa za ostatných, aby boli požehnaní. „Chlieb náš každodenný daj nám dnes“ (Matúš 6:11). Vedel som, že sa musíme vzdať našej vôle. „Príď kráľovstvo Tvoje! Buď vôľa Tvoja ako v nebi tak i na zemi“ (Matúš 6:10). Učili ma a zistil som, že je to pravda, že môžeme byť varovaní pred nebezpečenstvom a že nám môže byť včas ukázané, čo znepokojuje Boha. „I neuvod' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého“ (Matúš 6:13).

Naučil som sa, že sa máme vždy modliť v mene Ježiša Krista. Ale niečo čo som videl a počul ma naučilo, že tieto slová sú viac ako len formalitou. Na stene v spálni, kde bola moja matka pripútaná na lôžko roky pred svojou smrťou, bol obrázok Spasiteľa. Dala si ho tam kvôli niečomu, čo jej povedal jej bratranec, Starší Samuel O. Bennion zo Sedemdesiatnikov (1874-1945). Cestoval s apoštolom, ktorý opísal ako videl Spasiteľa vo videní. Starší Bennion jej dal ten obrázok, hovoriac, že to je najlepšie zobrazenie Majstrovej sily charakteru, ktoré kedy videl. A tak ho dala zarámoviť a umiestnila ho na tú stenu, na ktorú mohla vidieť zo svojej posteľe.

Poznala Spasiteľa a milovala Ho. Od nej som sa naučil, že modlitbu neukončujeme v mene cudzieho

človeka, keď sa obraciame na nášho Otca v modlitbe. Z toho, čo som videl v jej živote som vedel, že jej srdce bolo blízko pri Spasiteľovi vďaka rokom odhodlanej a neustálej snahy slúžiť Mu a zapáčiť sa Mu. Vedel som, že je pravdivé varujúce písmo, ktoré hovorí: Ako môže človek poznať pána, ktorému neslúžil a ktorý je pre neho cudzincom a je ďaleko od myšlienok a zámerov jeho srdca? (Pozri Mosiáš 5:13.)

Žiadna ľahostajná prosba

Ani teraz, roky po tom ako moja matka a otec odišli, nie sú pre mňa ľahostajné slová „v mene Ježiša Krista,“ či ich poviem ja alebo, keď počujem ako ich povie niekto iný. Ak máme spoznať Pánove srdce, musíme Mu slúžiť. Ale tiež sa musíme modliť, aby Nebeský Otec odpovedal na modlitby v našom srdci tak isto ako v našej myšli (pozri Jeremiáš 31:33; 2. Korinským 3:3; Židom 8:10; 10:16).

Prezident George Q. Cannon (1827–1901), bývalý radca v Prvom predsedníctve, opísal požehnanie ľudí, ktorí sa zjednotili, aby sa modlili za takéto odpovede. Jeho príhovor sa síce týkal toho ako išiel na kňazské zhromaždenie, avšak mnohí z vás ste si pripravili srdcia spôsobom, ktorý opísal týmito slovami:

„Mal by som vstúpiť na to zhromaždenie s myslou úplne zbavenou každého vplyvu, ktorý by zabránil, aby Duch Svätý vo mne pracoval. Mal by som tam ísť v duchu modlitby, žiadajúc Boha, aby *vpísal do môjho srdca* Jeho vôľu; bez toho, aby som si svoju vlastnú vôľu predtým pripravil a rozhodol sa konať moju vôľu, bez ohľadu na názory všetkých ostatných ľudí. Keby som tam ja a všetci ostatní išli s týmto duchom, potom by bol Duch Boží citelný medzi nami, a to, na čom by sme sa dohodli by bola myseľ a vôľa Božia, pretože by nám to zjavil Boh. Videli by sme svetlo smerujúce tam, kde by sme mali ísť a uvideli by sme tmu smerujúcu tam, kde by sme ísť nemali.“¹

Naším cieľom pri učení našich detí ako sa modliť je, aby oni sami chceli, aby Boh písal do ich srdiec a aby boli ochotné ísť a urobiť to, čo od nich Boh chce. Je možné, aby naše deti mali dostatok viery z toho, čo nás vidia robiť a z toho čo ich učíme, aby mohli cítiť aspoň časť z toho, čo Spasiteľ cítil, keď sa modlil, aby mal silu vykonať Svoju nekonečnú obeť pre nás: „Nato

poodišiel trochu, padol na tvár a modlil sa takto: Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. Avšak nie ako ja chcem, ale ako Ty“ (Matúš 26:39)..

Moje modlitby boli zodpovedané. Tieto odpovede boli najjasnejšie vtedy, keď to čo som chcel ja bolo umlčané silnou potrebou vedieť, čo chce Boh. Je to vtedy, keď odpovede od milujúceho Nebeského Otca môžu byť povedané myslí tichým a pokojným hlasom a keď môžu byť vpísané do srdca.

Učiť sa hľadať Jeho vôľu

Niektorí rodičia sa spýtajú: „Ale ako môžem obmäkčiť srdce môjho dieťaťa, ktoré teraz vyrástlo a je presvedčené, že Boha nepotrebuje? Ako môžem obmäkčiť srdce dostatočne na to, aby dovolilo Bohu, nech do neho píše?“ Niekedy srdce obmäkčí tragédia. Ale niektorým nestačí ani tragédia.

Ale existuje jedna potreba, ohľadom ktorej ani zatrpknutí či pyšní ľudia neveria, že ju dokážu sami zvládnuť. Nemôžu nadvihnúť ťažobu hriechu zo svojich vlastných pliec. A dokonca i tí najzatrpknutejší niekedy cítia hryzenie svedomia, a tak majú potrebu Božieho odpustenia. Alma, milujúci otec, učil o tejto potrebe svojho syna Koriantona týmto spôsobom, že plán milosrdenstva nemôže byť uskutočnený, ak by nebolo uzmiernenia, preto Boh sám uzmieril hriechy sveta, aby uskutočnil plán milosrdenstva, aby uspokojil požiadavky spravodlivosti, aby Boh mohol byť dokonalým, spravodlivým Bohom, a tiež Bohom milosrdným (pozri Alma 42:15).

A potom, keď vydal svedectvo o Spasiteľovi a Jeho uzmiernení, prosil tento otec o obmäkčenie srdca, keď povedal, že túžil po tom, aby jeho syn už ďalej nepopieral spravodlivosť Božiu. Požiadal svojho syna, aby sa nesnažil vyhovárať ani v tom najmenšom kvôli svojim hriechom tým, že bude popierať spravodlivosť Božiu; ale aby dovolil spravodlivosti Božej a jeho milosrdenstvu a jeho zhovievavosti, aby plne ovládli jeho srdce; a priviedli ho dole do prachu pokory (pozri Alma 42:30).

Alma vedel, čo môžeme vedieť aj my: že svedčenie o Ježišovi Kristovi a Jeho ukrižovaní najpravdepodobnejšie pomôže jeho synovi cítiť potrebu po pomoci, ktorú môže dať iba Boh. A modlitby sú zodpovedané tými, ktorých srdcia sú obmäkčené tým nesmiernym pocitom potreby po očistení.

Otvorenie dveri modlitby

Keď učíme tých, ktorých milujeme, že sú duchovné deti dočasne vzdialené od milujúceho Nebeského Otca; otvárame im dvere modlitby.

Žili sme v Jeho prítomnosti predtým ako sme sem prišli, aby sme boli skúšaní. Poznali sme Jeho tvár, a On poznal tú našu. Tak ako môj pozemský otec sledoval ako som od neho odchádzal, náš Otec na nebesiach nás pozoroval ako sme vchádzali do smrteľnosti.

Jeho milovaný Syn, Jehova, opustil tie nádherné príbytky, aby zišiel dole do sveta a trpel za to, za čo by sme trpeli my a zaplatil cenu za všetky hriechy, ktoré vykonáme. Náš Spasiteľ nám poskytol jediný spôsob ako sa môžeme vrátiť znovu domov k nášmu Nebeskému Otcovi a k Nemu. Ak nám môže Duch Svätý povedať toľko o tom kým sme, môžeme my a naše deti cítiť to, čo cítil Enos. On sa modlil.

Jeho duša hladovala a on pokľakol dole pred svojim Stvoriteľom a volal k Nemu v mocnej modlitbe a úpenlivej prosbe za svoju vlastnú dušu; a celý deň volal k Nemu; áno, a keď prišla noc, stále dvíhal svoj hlas vysoko, že dosiahol nebies.

A potom počul hlas, ktorý mu povedal, že sú jeho hriechy odpustené a že bude požehnaný (pozri Enos 1:4-5).

Môžem vám prisľúbiť, že žiadna radosť nepresiahne to, čo cítite, keď sa vaše dieťa modlí v čase potreby a dostane takúto odpoveď. Jedného dňa od neho budete oddelený a vo svojom srdci budete túžiť po tom, aby ste sa znovu stretli. Milujúci Nebeský Otec vie, že táto túžba by trvala navždy, ak by sme s Ním a s Jeho milovaným Synom neboli zjednotení navždy ako rodiny. On prichystal všetko, čo budú Jeho deti potrebovať, aby mohli mať toto požehnanie. Aby to našli, musia sa sami spýtať Boha, bez akéhokoľvek pochybovania, tak ako to urobil chlapec Joseph Smith.

Môj otec bol v ten deň v New Yorku znepokojený, lebo vedel, tak ako to vedela moja matka, že jedinou naozajstnou tragédiou by bolo, keby sme boli od seba vzdialení navždy. To je dôvod, prečo ma naučili modliť sa. Vedeli, že môžeme byť navždy spolu iba s Božou pomocou a s Jeho prisľubmi. Tak ako to urobíte aj vy, oni najlepšie učili o modlitbe prostredníctvom príkladu.

V to popoludnie, keď zomrela moja matka, išli sme z nemocnice domov. Chvíľu sme sedeli v tichosti v

tmavej obývačke. Otec sa ospravedlnil a odišiel do svojej izby. Bol preč niekoľko minút. Keď sa vrátil späť do obývačky, bol na jeho tvári úsmev. Povedal, že sa trápil kvôli mame. Keď v nemocnici zbieral jej veci a ďakoval sa personálu za to, že k nej boli také láskaví, myslel na to, že ona, teraz niekoľko minút po tom ako zomrela, ide do duchovného sveta. Báľ sa, že sa bude cítiť opustená, ak ju tam nikto nebude čakať. Odišiel do svojej izby, aby požiadal Nebeského Otca o to, aby niekto prišiel privítať jeho manželku a moju matku Mildred. Povedal, že v odpovedi na jeho modlitbu mu bolo povedané, že jeho matka sa už stretla s jeho milovanou manželkou. Tiež som sa na tom zasmial. Stará mama Eyringová nebola veľmi vysoká. Videl som jasný obraz toho ako sa ponáhľala cez zástupy, pohybujúc sa rýchlo na jej krátkych nohách za svojim poslaním stretnúť svoju matku.

Otec sa zaiste v tom okamihu nesnažil učiť ma o modlitbe, ale urobil tak. Nepamätám si kázanie na tému modlitby od mojej matky alebo môjho otca. Modlili sa, keď boli ťažké časy i keď boli dobré. A týmto vecným spôsobom oznamovali aký láskavý je Boh, aký je mocný a ako je blízko. Modlitby, ktoré som počul najčastejšie boli o tom, čo potrebujeme na to, aby sme mohli byť spolu navždy. A odpovede, ktoré zostanú vryté do môjho srdca boli uistením, že sme na správnej ceste.

Keď som vo svojej mysli videl svoju starú matku ako sa ponáhľala k mojej matke, radoval som sa s nimi a túžil som po tom, aby som na takéto stretnutie mohol priviesť svoju milovanú manželku a naše deti. Táto túžba je dôvodom, prečo musíme učiť naše deti ako sa modliť.

Svedčím, že náš Nebeský Otec odpovedá na

úpenlivé prosby verných rodičov, aby vedeli ako učiť svoje deti modlitbe. Svedčím ako služobník Ježiša Krista, že vďaka Jeho uzmierneniu môžeme mať večný život v rodinách, ak si budeme ctíť zmluvy ponúkané v tejto Jeho pravej Cirkvi.

POZNÁMKA

1. Gerge Q. Cannon, „Remarks“, *Deseret Semi-Weekly News*, 30. septembra 1890, 2; zvýraznenie pridané.

NÁPADY PRE DOMÁCIH UČITEĽOV

Potom ako sa s modlitbou pripravíte, podelte sa o toto poslanstvo takým spôsobom, aby ste povzbudili tých, ktorých učíte, aby sa zapojili. Nasleduje niekoľko príkladov:

1. Zaspievajte alebo prečítajte dve slohy z piesne „Our Savior’s Love“ (Hymns, č. 113). Všimnite si ten milujúci vzťah, ktorý táto pieseň opisuje. Prečítajte si skúsenosť prezidenta Eyringa o lúčení sa so svojim otcom v New York City. Vyzvite členov rodiny, aby vysvetlili ako sa cítia, keď musia na dlhý čas opustiť niekoho koho milujú. Diskutujte o tom ako môže modlitba pomôcť členom rodiny cítiť sa bližšie k Nebeskému Otcovi, k Ježišovi Kristovi a jeden k druhému.

2. Ukážte papierové srdce, na ktorom je napísané „Božia vôľa“. Prečítajte odsek „Žiadna ľahostajná prosba“, a spýtajte sa, čo si rodina myslí, že chcel prezident Cannon povedať týmto: „vpísať do môjho srdca Jeho vôľu“. Diskutujte o tom ako sa môžu členovia „modliť, aby chceli, aby Boh písal do ich srdca a aby boli ochotní ísť a urobiť to, čo od nich Boh chce“. Vydajte svedectvo o tom ako nám modlitba pomáha poznať Božiu vôľu.